

CSONTOS MÁRTA

Vissza a feladónak

„Ima a megpróbáltatáshoz” (102. zsoltár)

Uram, a szó vissza érkezik hozzám,
vissza a feladónak, nem vetted át
megint az írást, amit elsőbbséggel
küldtem neked.

Nincs félfogadás a kék tükörteremben,
iktatókönyvedbe nem kerülhet nevem,
kilöktél az Égi Nagy Fal árnyékos
oldalára, s már nem akarod, hogy
bónusz legyen nekem a kegyelem.

Ne rejtsd el előlem arcodat,
ne érezzem közeledben a sorvadó
lélek romlott illatát, ne lássam
tetemem a semmi peremén, ne érezzem,
hogy menekülnek tőlem a csillagok.

A te éveid nem érnek véget,
nem kell bátornak lenned az utolsó
napon; neked nincs számadás,
tőlem várod, hogy kimondjam, mit
erőtlen vagy bevallani, nincs engedély
új rekonstrukcióra, ismeretlen
zónába tette át székhelyét a Mennyország.

Tervmódosítás

Uram, én megengedtem, hogy
előzetes megegyezés nélkül
elmém birtokba vegyed.
Megnyitottam minden zsákutcámat,
hagytam, hogy otthonra lelj nálam,
engedtem terjedni bennem fényed.
Miért akarod most mégis visszavenni
azt a tőled kapott keveset?

Uram, Te felderítőnek küldtél le,
azt akartad, meózzam munkád minőségét.
Én voltam a kísérleti nyúl , kilöktél égi
szülőszobádból, s a pokol kapujánál
visszarántottad a hevedereket.

Most itt fekszem a lenti boncasztalon,
még működik a szerkezet, de a
hibákat kiküszöbölni csak Te tudod.

Talán félsz már vállalni engem,
tartasz tőle, hogy romlékony
anyagom beszennyezi a kezed,
s már nem érdekel, hogy a porból
lélekbe gyúrt gyártmányban módosítsd
a mennyei gépteremben végzett letöltéseket.

Kérlek, módosítsd az eredeti konstrukciót,
készíts új szabályzatot, s a Sátán ne
láttamozza tervezetedet.

Küldj vissza régi telephelyemre, s az áru
törékeny voltának ismeretében mellékelj hozzám
egy örökérvényű garancialevelet.